

Хто більше чекав на прихід Нового року — чи Славко Бублик, чи його мама,— ми вже так достовірно про це й не скажемо. І Славко його чекав нетерпляче, і мама його, мама Люба. Хоч і заклопотана була, а проте подивиться на Славка, коли він уже солодко спить після пережитого дня, то обов'язково й подумає:

— А ось-ось і Новий рік!

Славкові Бубликові минуло вже дев'ять років. Хоч мама часто ховала його "самоката", бо дуже вже той "самокат" дзеленчав по асфальту, намагаючись обов'язково вискочити з тротуара на вулицю й збити "Москвича", лякаючи при цьому подорожніх, Славко свою маму любив.

Щоправда, коли було мама заховає "самоката", Славко дуже за це на маму сердився, плакав, тупав ногами, кричав — "дай!" А як колись у школі на перерві засперечалися, чия мама найкраща, Славко заявив категорично:

— Такої мами, як у мене, ні в кого нема! Моя мама найкраща від усіх!

Павка Крендель, той, що в його вдома є живий єгипетський голуб, теж не менш рішуче обстоював:

— Попробуй "заїметь" таку маму, як у мене! От попробуй! — наступав він на Славка.

— Ти думаєш, що твоя ліпша? — одбивався Славко. — Ліпша?!

— А єгипетський голуб у тебе єсть?! Кажи, єсть?! А ти кажеш, що твоя мама краща! Ага! — сказав Павка й переможно подивився на присутніх.

Єгипетського голуба у Славка не було, та проте він не хотів здаватись, примружив очі й промовив з притиском:

— Подумаєш, голуб?! Ми про мам, а не про голубів! Хіба голуб — мама?! Моя мама мені дві морські свинки купить!

У суперечку між Славком і Павкою встряв Юрко. Юрко перекричав і Славка і Павку:

— Я з мамою влітку до колгоспу їздив! У мене дядя Стьопа, мамин брат, тракторист. Я з ним на тракторі їздив і сам стерном керував! І мама дозволила! Такої мами, як моя, ні в кого нема!

Тут уже всі присутні не втрималися, кожний почав доводити, що його мама найкраща, зчинився галас, на який підійшла вчителька Людмила Павлівна.

Хлопці притихли.

Людмила Павлівна, дізнавшись, про що спалахнула суперечка, помирила всіх:

— У кожного з вас,— сказала Людмила Павлівна,— таки справді мама найкраща в світі! Такої хорошої мами, як у Славка, як у Павки, як у Юрка і як у кожного з вас, ні в кого нема! І в мене є мама,— посміхнулася Людмила Павлівна,— вона вже старенька, але вона так" само найкраща мама в світі!

Так от найкраща в світі Славкова мама, перед самим Новим роком, коли Славко, прибігши з школи, бігав із санчатами по леваді й спускався з пагорків та кучугур (Славко жив у передмісті),— мама Люба в цей час прибираючи в хаті, щось збирала й складала на маленькому столику.

Збирала й посміхалася.

Виростала на столику ціла купа якихось дивовижних речей.

Були в тій купі пошматовані книжки, бите якесь скло, брудні зошити, "самокат", драні штани, розпороті черевики, розірвані покришки й камери від футбольних і волейбольних м'ячів...

Поскладавши все це на стіл, мама Люба взяла картон, вирізала з нього багато-багато кружечків, взяла потім чорнило і пофарбувала ті кружечки чорнилом.

Зробила з того ж картону чотири носи і два ока. Носи пофарбувала червоною фарбою, а очі — синьою.

Вирізала з картону дві великі одиниці, три двійки і три трійки...

Все це вона теж поклала на столик, на ту купу дивовижних речей.

Потім мама причепурила хату, сіла, подивилась на ту купу і похитала головою.

Аж ось убігає в хату Славко. Роздягся.

— Мамочко! От нагулявся! Дай мені чогось попоїсти... Та я буду одягатися, бо сьогодні ж у нас у школі ялинка, будемо старий рік проводити! Що це таке, мамочко? — став Славко перед столиком з купою дивовижних речей.

— А ти подивись! — посміхнулася мама.

Славко почав перебирати дивовижні речі...

— Книжка... Читанка... Це ж та, що я, як бився з Павкою, розірвав... Це — мої драні штани... А це що за чорні кружечки, мамо?

— Це ті клякси, що ти їх по книжках та по зошитах поналяпував!

— А це що?

— Це чотири носи, що ти їх за рік розбив: два твої і два Павчиних!

— А це?

— Це два ока, що ти їх Людї підбив!

— Одиниці... двійки... трійки,— почав перебирати Славко.

— Ну да,—одиниці, двійки, трійки... Бач, скільки ти їх за рік поприносив...

— А навіщо це все, мамочко?

— А от як виряджатимеш старий рік, оддай йому це все! Хай забирає з собою! А проси Новий рік, щоб він тобі дав все нове, чисте, хороше. Цілі носи, непідбиті очі! І тільки четвірки, і тільки п'ятірки! Добре, Славку?

Славкові було ніяково. Він пригорнувся до мами й тихо промовив:

— Добре, мамо!

Мама поцілувала Славка, бо у Славка мама найкраща в світі!